

N:o 41.

Af herr **Carlborg**, *angående skrifvelse till Konungen med anhållan om utredning huruvida icke gällande föreskrifter om ställande af s. k. uppbördsborgen m. m. böra upphävas.*

Uti särskild motion till Riksdagen har jag på deri anförda skäl yrkat upphäfvande af de enligt civillagen allmännast förekommande slag af borgen. Jag vill nu härmed erinra om en annan form af borgen, nemligen den som af staten fordras dels vid tillsättandet af åtskilliga med uppbörd förenade tjänster eller så kallad uppbördsborgen, hvartill jemväl kan hänföras borgen för stämpelförsäljning, dels af dem som åtaga sig arbeten för statens räkning och dels för kronoarronden. Då nu enligt mitt förmenande hela borgenssystemet är en institution som aldrig bort erhålla lagens skydd, enär institutionen om icke människans omdöme vore förvilladt af vanans magt måste betraktas såsom stridande mot allmänt menkliga rättsbegrepp, skall jag naturligtvis finna det i hög grad otillbörligt att staten uppmuntrar borgensförbindelser och rent af tvingar ärlige och ordentlige män att sätta sig i beroende af personer som sedermera icke behöfva underlåta att begära återtjänster, hvilka för tjänstemännen kunna blifva ödesdigra nog. Om nu en sådan af staten fordrad borgen skulle dertill föranleda, att borgensmannen nödgas till staten utbetala sin sista skärf, så kan visserligen staten icke träffas af det klander för hårdhet, som skulle drabba den enskilde fordringsegaren, men att en sådan tillämpning af borgenssystemet icke ingifver kärlek och förtroende till landets lag, är visst, och ett faktum blifver derigenom det allmänt kända ordspråket »summum jus summa injuria». Hvad nu särskildt tjänstemännen beträffar så bör staten hafva säkerhet nog för sina åt dem an-

förtrodda medel i det stränga tjänstemannaansvar som lag stadgar och för öfrigt utgöra tulltjänstemännen, som utan borgen uppbära nära nog hälften af alla statsinkomsterna, ett lysande bevis att uppbördsborgen af tjänstemän eller andra är fullkomligt onödig. Hvad åter angår öfriga här ofvan omnämnda fall, då borgen är föreskrifven för att skydda staten mot förlust, så ökas väl i någon mån risken härför om borgenssystemet borttages, men om det öfverlemnades åt vederbörande tjänstemän att mindre fästa sig vid höga anbud än att statens egendom och arbeten anförtroddes åt ordentligt folk, så är jag förvissad att förlusten af borgenssystemets borttagande skulle blifva ringa eller ingen; i synnerhet som, hvad kronoarrendatorerna angår, staten såsom jordegare har förmånsrätt i arrendatorns inventarier. På grund af hvad jag sålunda haft äran anföra får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen behagade i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om utredning huruvida icke nu gällande föreskrifter om ställandet af borgen i här ofvan omförmälda fall böra upphävas.

Stockholm den 26 januari 1889.

F. D. Carlborg.

N:o 42.

Af herr **Andersson, Jonas**, om ändring i gällande bestämmelser angående restitution af erlagd tull för juteväf, som användes till emballage för trämassa.

Då vid 1888 års riksdag beslöts, att utländsk importerad juteväf skulle åsättas en tullsats af 10 öre pr kilogram, bestämdes tillika, att tullrestitution skulle beviljas för den juteväf, som återutskeppades, vare sig i form af varor eller som emballage, efter det att genom i tull-